

Filarmonica din Ploiești care, sub conducerea lui Corneliu Dumbrăveanu, a susținut în sala Radioteleviziunii, în octombrie a.c., un program atrăgător și pretențios, ni se înfățișează astăzi ca un colectiv sudat, pus sub o îndrumare sigură, demnă de cele mai serioase exigențe profesionale. La pupitrul orchestrei simfonice ploieștene au activat ca dirijori permanenți în perioada ei de instituire și formare — etapă de multe ori esențială în viața unei instituții muzicale — doi dirijori al căror talent urma să se confirme cu prisosință în anii ce au urmat: Ion Baci — actualmente una din primele baghete ale țării — și Eliodor Rău, primul dirijor al Filarmonicii din Arad, deținător al unor remarcabile succese atât în țară cât și în străinătate și a cărui prezență de acum un an în Capitală în fața colectivului respectiv nu ne-au putut decît întări amărăciunea în ceea ce privește indiferența instituțiilor de concert bucureștene față de valorile provinciei.

Corneliu Dumbrăveanu, actualul prim dirijor al Filarmonicii din Ploiești, este un nume îndeobște cunoscut, atât prin activitatea sa dirijorală cât și componistică. Formarea și pregătirea sa muzicală, adăugată talentului și seriozității în abordarea repertoriului personal — din care o bună parte o ocupă creația muzicală contemporană și mai ales, românească — ne-au fost, tuturor celor ce-l cunoaștem încă de pe vremea cînd era încă necunoscut publicului larg de concerte din țară și capitală, garanțiile sigure ale viitorului unei cariere ieșite din comun.

Prima piesă a programului a fost o lucrare proprie, *Burlesca*, în care ritmurile de dans contrastau cu motive folclorice mai mult sau mai puțin „urbane”, arhicunoscute. Lucrarea, scrisă cu sevă, umor și talent, ne-a cîștigat și ne îndreptățește speranțele în ceea ce privește evoluția — atât sub aspect problematic cât și ca mijloace — a unui autor care stăpînește fără greș aparatul orchestral și este dotat cu acel ceva, greu de definit, și care s-ar numi „simțul formei” (sau „rezistența materialului”).

Baritonul Vasile Micu, solist al concertului, cu aceeași frumusețe și căldură pe care i-o admiram cu ani în urmă cînd apărea mai des în concertele bucureștene, a prezentat ciclul *Ucenicul călător* de Mahler. Poezia, stările emotive contrastante, sinceritatea ce caracterizează această muzică au reieșit în mod convingător din interpretarea lui Vasile Micu, pe care îl considerăm ca un interpret valoros al liedului, nu odată afirmat în țară și străinătate, întrebîndu-ne totodată dacă afișele bucureștene nu ar avea de cîștigat prin prezența numelui său și azi ca și altă dată.

Au urmat două pietre de încercare pentru orice orchestră oricît de experimentată: poemul *Don Juan* de Richard Strauss și *Simfonia a 6-a*, „*Patetica*”, de Ceaicovski.

Nu ar fi deloc greu ca prin cîteva considerații mai mult sau mai puțin banale (care, de fapt abundă în critica noastră muzicală) să expediez, laudativ sau nu, o interpretare sau alta, în funcție de un model de perfecțiune mai mult sau mai puțin ideal.

M-aș referi mai degrabă unor amintiri subiective legate de acest colectiv pe care îl cunosc mai bine decît pe oricare altul și de care am fost legat o bună parte din viață. Îmi amintesc prin anii 1968, o *Pasăre de foc* de Stravinski pe care poate nu am auzit-o niciodată mai adevărată, cu același Dumbrăveanu. Îmi amintesc de o *Simfonie a V-a* de Sostakovici dirijată de George Petrescu și în care fiecare solist al orchestrei s-a autodepășit, așa cum rareori asistăm în concertele uzuale de azi la cele mai mari case. Îmi amintesc de concertele lui Ion Baci, C. Dumbrăveanu și alții în care trăirile personale și colective, pe scenă fiind, nu se repetau. Tot felul de amintiri. Stăteam acum în sala Radio așteptînd cu sufletul la gură încercările prin care toți interpreții urmau să treacă în pasagiile dificile și răsufлам ușurat și cu un fel de fericire cînd remarcam că încercare de încercare, fiecare însemna de fapt o realizare cîndva de nesperat. Iar fiorul de emoție și autentică trăire pe care întregul concert l-a transmis tuturor (mărturie, remarcabilul succes de sală) mi s-a părut o probă încurajatoare contra propriei mele subiectivități. Aș putea spune că rareori amuzante solo-uri de clarinet (Costache Ghiță) din prima parte a *Pateticii* de Ceaicovski le-am auzit mai sublime. Rareori o partidă de corni ca în Richard Strauss. Nu adesea intervenții de flaut, oboi și fagoți ca în aceeași *Patetică*. Și, foarte rar în orchestrele noastre din țară, o partidă de viole (șef Grigore Bărbulescu) superioară celorlalte compartimente de coarde (deși, după părerea generală, nu viola ar fi cel mai important instrument al orchestrei simfonice!). Dumbrăveanu, obiectiv în fața tuturor efluviilor de romanticism bune pentru oricare mîna, pasionat și angajat exact acolo unde lipsa surprizei se transformă irevocabil în platitudine, stăpîn pe sine, stăpîn pe muzică, diriguitor peste cei ce cîntă.

Un colectiv care-și merită din plin laudele și-și implinește consecvent, pe zi ce trece, menirea în viața culturală a locului și a țării.

NICOLAE BRINDUȘ

Formația de instrumente vechi „Cantus serenus” din Brașov

A fost, deseori, remarcat faptul că manifestările muzicale săptămînale pe care Filarmonica bucureșteană le oferă tinerilor interpreți au avut și au în continuare meritul de a stimula munca acestora plîsînd — în egală măsură — realizările lor în circuitul vieții noastre muzicale. Sala Studio a Ateneului Român a devenit astfel o veritabilă pepinieră a tinerelor talente, un lăcaș — dacă nu cel mai înzestrat în orice caz foarte util — al afirmării lor. Există însă cazuri cînd cadrul familiar al Sălii Studio devine impropriu, prea strîmt, pentru a cuprinde manifestări muzicale a căror valoare se cere etalată pe un podium mai elevat. Și, în acest sens, trebuie felicitată organizatorii de concerte ai filarmonicii bucureștene care s-au orientat în a programa concertul formației de instrumente vechi, „Cantus se-